

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7Tos/42/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2126010417
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2126010417.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A. B., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 09.03.2026 pod sp. zn. 12PP/5/2026, na neverejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 16.04.2026 takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu.

II. Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku, § 66 ods. 1 písm. b), ods.2 Trestného zákona v spojení s § 66 ods. 3 Trestného zákona, sa návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A. B., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený:

- rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda pod sp. zn. 4T/41/2021 zo dňa 09.06.2021,
 - rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda pod sp. zn. 14T/33/2021 zo dňa 18.02.2022,
- z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol tak, že podľa § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX. XX. XXXX v A. B., t. č. v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 4T/41/2021 zo dňa 09. 06. 2021, a rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 14T/33/2021 zo dňa 18. 02. 2022.

Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí dospel k záveru, že návrh odsúdeného na podmiennečné prepustenie nie je dôvodný, hoci formálna podmienka podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona bola splnená, keďže odsúdený vykonal zákonom požadovanú časť trestu (resp. postupne uložených trestov).

Rozhodujúcim dôvodom zamietnutia návrhu bolo nesplnenie prvej materiálnej podmienky, t. j. preukázanie polepšenia odsúdeného vo výkone trestu. Zo správy riaditeľa ústavu a ďalších vykonaných dôkazov vyplynulo, že správanie odsúdeného počas výkonu trestu nebolo stabilne na požadovanej úrovni. Odsúdený sa opakovane dopúšťal porušovania ústavného poriadku, nerešpektoval príkazy príslušníkov, vykazoval manipulatívne a konfliktné správanie a bol viackrát disciplinárne postihnutý. Napriek určitým pozitívnym momentom jeho správanie ako celok nesvedčí o skutočnej vnútornej zmene osobnosti, ale skôr o formálnom prispôbení sa podmienkam výkonu trestu.

Okresný súd zároveň prihliadol aj na skutočnosť, že odsúdený dlhodobo neprejavuje dostatočnú snahu o nápravu, neplní dôsledne svoje povinnosti a len čiastočne naplňuje ciele programu zaobchádzania. Jeho postoj k trestnej činnosti bol vyhodnotený ako len formálne kritický, bez hlbšej reflexie.

Významným faktorom bola aj jeho rozsiahla kriminálna minulosť (17 záznamov v registri trestov), opakované páchanie najmä majetkovej trestnej činnosti a skutočnosť, že sa v minulosti v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil. Resocializačná prognóza bola hodnotená ako nepriaznivá, s vysokým rizikom recidívy.

Za týchto okolností súd dospel k záveru, že odsúdený nepreukázal polepšenie v zmysle zákona, a preto nebola splnená základná materiálna podmienka podmieneného prepustenia. Keďže zákonné podmienky musia byť splnené kumulatívne, súd sa ďalšou (druhou materiálnou) podmienkou podrobnejšie nezaoberal.

Okresný súd napokon uzavrel, že za súčasného stavu nemožno dôvodne očakávať, že odsúdený bude po prepustení viesť riadny život, pričom jeho prepustením by nebol naplnený účel trestu, najmä ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti. Z uvedených dôvodov bol návrh odsúdeného ako nedôvodný zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť odsúdený A. B., ktorú do termínu neverejného zasadnutia sťažnostného súdu bližšie písomne nezdôvodnil.

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí okresného súdu sa práva na podanie sťažnosti vzdal.

Krajský súd ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a tak dospel k nasledovným skutkovým a právnym záverom.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmienne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona, ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods.2.

V prvom rade je potrebné uviesť, že hoci odsúdený podal proti napadnutému uzneseniu sťažnosť, túto bližšie písomne neodôvodnil, a teda nevzniesol konkrétne skutkové ani právne námietky smerujúce proti správnosti napadnutého rozhodnutia.

Za tejto situácie sťažnostný súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia v rozsahu vyplývajúcom z obsahu spisu a dospel k záveru, že okresný súd zistil skutkový stav v potrebnom

rozsahu a vyvodil z neho správne právne závery na ktoré sťažnostný súd bez potreby opakovania len poukazuje.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona možno odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody len za kumulatívneho splnenia formálnej podmienky a dvoch materiálnych podmienok. Kým formálna podmienka spočívajúca vo výkone zákonom stanovenej časti trestu bola v posudzovanom prípade splnená, rozhodujúcim pre posúdenie dôvodnosti návrhu je splnenie materiálnych podmienok, najmä preukázanie polepšenia odsúdeného.

Z ustálenej právnej teórie vyplýva, že polepšenie odsúdeného nemožno stotožňovať len s formálnym dodržiavaním ústavného poriadku či absenciou disciplinárnych trestov, ale ide o vnútorný proces premeny osobnosti odsúdeného, ktorý sa musí navonok prejaviť stabilným, dlhodobým a presvedčivým správaním. Podmiennečne prepustenie pritom nepredstavuje nárok odsúdeného, ale iba možnosť, ktorú súd uplatní len v prípade, ak sú splnené všetky zákonné predpoklady a existuje dôvodný predpoklad vedenia riadneho života na slobode.

Sťažnostný súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že odsúdený v danom prípade nepreukázal splnenie prvej materiálnej podmienky. Zo spisového materiálu, najmä z hodnotenia riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, jednoznačne vyplýva, že správanie odsúdeného počas výkonu trestu nebolo stabilne na požadovanej úrovni. Odsúdený sa opakovane dopúšťal porušovania ústavného poriadku, nerešpektoval príkazy príslušníkov a jeho správanie vykazovalo prvky manipulácie a konfliktov. Takéto správanie (hoci boli počas výkonu zaznamenané aj pozitívne momenty) nemožno považovať za prejav skutočného polepšenia, ale skôr za selektívne a účelové prispôsobovanie sa podmienkam výkonu trestu.

Súdy sú podľa ustálenej judikatúry ústavného i najvyššieho súdu povinné dôsledne rozlišovať medzi formálnym prispôbením sa režimu výkonu trestu a skutočnou resocializáciou odsúdeného.

Bolo opakovane zdôraznené, že samotné čiastkové pozitívne hodnotenia alebo ojedinelé disciplinárne odmeny nemôžu prevážiť nad dlhodobými negatívnymi poznatkami o správaní odsúdeného, najmä ak tieto poukazujú na pretrvávajúce nedostatky v jeho hodnotovej orientácii a rešpekte k právnym normám.

Rovnako judikatúra zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia materiálnych podmienok je potrebné prihliadať aj na kriminálnu minulosť odsúdeného, jeho predchádzajúce odsúdenia a skúsenosti s podmiennečným prepustením. V danom prípade ide o osobu s opakovanou trestnou činnosťou, ktorá sa v minulosti v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia neosvedčila, čo významne oslabuje prognózu jej budúceho riadneho života.

Sťažnostný súd zároveň poukazuje na to, že účelom trestu podľa § 34 Trestného zákona je okrem iného ochrana spoločnosti a prevencia trestnej činnosti. Podmiennečne prepustenie ako inštitút individualizácie výkonu trestu musí byť uplatňované obozretne, pričom v prípade pochybností o resocializačnej prognóze odsúdeného musí mať prednosť ochrana spoločnosti.

Za týchto okolností sťažnostný súd uzatvára, že okresný súd správne vyhodnotil, že u odsúdeného nedošlo k takej miere polepšenia, ktorá by odôvodňovala jeho podmiennečné prepustenie. Keďže zákonné podmienky musia byť splnené kumulatívne, už nespĺnenie prvej materiálnej podmienky postačuje na zamietnutie návrhu, bez potreby ďalšieho skúmania druhej materiálnej podmienky.

Celkom na záver však považuje sťažnostný súd za potrebné uviesť, že okresný súd sa dopustil formálno-procesného pochybenia vo výrokovvej časti napadnutého uznesenia, keď navyše citoval ustanovenie § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, hoci odsúdený vykonáva trest odňatia slobody za postupne uložené zločiny, pri ktorých prichádza do úvahy výlučne aplikácia ustanovenia § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Zároveň okresný súd opomenul citovať ustanovenie § 66 ods. 3 Trestného zákona, ktoré upravuje spôsob výpočtu pomerných častí pri postupne uložených trestoch odňatia slobody.

Sťažnostný súd konštatuje, že uvedené pochybenie má výlučne formálny charakter, keďže z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že okresný súd pri posudzovaní splnenia formálnej

podmienky vychádzal výpočtovo správne z pomerných častí postupne uložených trestov (2/3) a aplikoval zákonné kritériá v súlade s príslušnou právnou úpravou.

Z dôvodu zachovania presnosti a správnosti výrokovej časti rozhodnutia však sťažnostný súd pristúpil k náprave uvedeného nedostatku postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Zároveň považuje za potrebné okresný súd upozorniť, aby sa v budúcnosti vyvaroval obdobných formálnych nedostatkov, keďže riadna a presná citácia aplikovaných zákonných ustanovení vo výrokovej časti rozhodnutia je nevyhnutná pre jeho zrozumiteľnosť, preskúmateľnosť a právnu istotu účastníkov konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.